

Barátból szeretők.
Ugyan már! Vagy mégis?

NOT SO

nem is olyan rendes srác

nice guy

„R.S. Grey a ROMKOMOK
KIRÁLYNŐJE”

– NicShef♥Reading, Amazon

*fine
selection*

R.S. GREY

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

R . S . G R E Y

NOT SO

nem is olyan rendes srác

nice guy

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1 . F E J E Z E T

SAMANTHA

MA REGGEL ÚJRA A LAKTANYÁBAN SZEXELÜNK. Forrón és hevesen. Az ellenség egyre közeleg – lehet, hogy nem jutunk ki innen élve. Robbanásoktól morajlik az ég, akárcsak a bugyim. Izzadok. Ian korábban terepmintás katonai egyenruhát viselt, de azt a fogaimmal már letéptem róla. Innen tudom, hogy álmodom – ennyire nem bánok ügyesen a számmal. A valóságban a fogam beletörne a cipzárjába.

Az ébresztőórám kilő egy újabb figyelmeztető lövést. Az ébredező gondolataim szinte kiabálnak: *Kelj fel, el fogsz késni!* Még inkább begubózom a takaró alatt, a tudatalattim pedig átveszi az irányítást. Álom-Ian átvet a vállán, mintha valamilyen becsületérmet szeretne elnyerni, és nekinyom egy fém emeletes ágynak. Még egy biztos tünete annak, hogy álmodom, hogy bár a fenekem beleütözik az ágy sarkába, mégsem érzek fájdalmat. Belém hatol, az ágykeret zörögni kezd. Ujjaimmal végigkarmolom a hátát.

– Le fogunk bukni, közlegény – nyögök fel.

Száját az enyémre tapasztja, és felfrissíti az emlékezetemet.

– Ez egy háborús zóna – olyan hangosak lehetünk, amilyenek csak akarunk.

Egy gépfegyver szaggatott sorozatlövésének robbanó hangja hallatszik odakintről. Nehéz bakancsok taposó léptei közelítenek a beresztelt ajtó felé.

– Gyorsan, el kell barikádoznunk magunkat! – esedezem. – De hogyan? Semmi használható nincs itt, csak egy bőrkorbács és a térdig érő fűzős bakancsom.

Ian az ajtónak támaszt engem, egymásra nézünk. Szavak nélkül is értem, milyen megoldást javasol: a saját vonagló testünket kell használnunk egyfajta szexi blokádként.

– Oké, tehát minden alkalommal, amikor megrúgják az ajtót, én is lökni foglak téged, oké? Háromra: egy, kettő...

Épp amikor az álmom legjobb részéhez érek, a telefonom harsogni kezdi az *Islands in the Stream* című számot Kenny Rogerstől és Dolly Partontól. A '80-as évek country pop slágere maximum hangerőn szerenádozik nekem. Még szintetizátorok is szólnak. Felsőhajtók, és nagy nehezen kinyitom a szememet. Ian már megint lecserélte a csengőhangomat. Pár hetente ezt csinálja. Ezelőtt egy másik idióta dal volt két béna régi előadótól.

Kinyúlok a telefonomért, és berántom magam mellé a takaró alá.

– Igen, igen – válaszolom. – Már lezuhanyoztam, és már az ajtón lépek ki.

– Még ágyban vagy.

Ahogy Ian mély, rekedtes hangján kimondja az „ágy” szót, vicces érzés ébredzik a hasamban.

Álom-Ian összemosódik a Valóságos Iannel. Az egyik egy nagy és erős hadnagy acélos karizmokkal. A másik a legjobb barátom, és

még sosem adatott meg az öröm, hogy megtapogassam fémkemény-ségű karizmaikat.

– Dolly Parton? Most komolyan? – kérdezem.

– Igazi amerikai közkincs, épp, mint te.

– Egyáltalán hogy jutnak eszedbe ezek a dalok?

– Vezetek egy listát a telefonomban. Mi ez a nehézlégzés? Úgy hangzik, mintha épp megpróbálnál telelelni egy tükröt.

Ó, istenem! Felülök, megpróbálok kiverni a fejből az álmom maradványait.

– Megint a *M*A*S*H*¹ ismétlésére aludtam el.

– Ugye tudsz róla, hogy készültek azóta más tévéműsorok is?

– Hát, még nem sikerült olyan férfit találnom, aki úgy felizgatna, mint Sasszem.

– Alan Alda már elmúlt nyolcvan, ugye tudod?

– Valószínűleg még mindig szexi.

– Ahogy gondolod, Égő Ajak.

Felsőhajtok. Ez a becenév engem is úgy idegesít, mint Houlihan ezredest... azt hiszem.

Félresöpröm a takarót, és nagy erőfeszítések árán kikelek az ágyból.

– Mennyi időm maradt?

– Fél óra múlva fognak becsöngetni.

– Akkor úgy tűnik, ki kell hagynom a ma reggelre tervezett tíz mérföldes futást.

Felnevet.

– Ühüm.

Elkezdem áttérni a szekrényemet, egy tiszta ruhát és egy kardi-gánt keresek. Az iskolában előírt öltözködési szabályoknak köszönhetően úgy kell öltöznöm, mintha Mr. Rogers női verziója lennék.

---

¹ 1972 és 1983 között 11 évadot megélt amerikai háborús tévésorozat.

A választásom ma egy lenge, meggyvörös nyári ruhára és egy halvány rózsaszín kardiganra esik, abszolút alkalmas viselet február első napjára.

– Van arra esély, hogy teletöltöttél plusz egy termoszt kávéval, mielőtt elindultál otthonról? – kérdezem reménykedve.

– Az asztalodon hagyom majd.

A szívem szabálytalanul kezd verni az örömtől.

– Tudod, mit, tévedtem – kezdek incselkedni vele, affektáló, epekedő hangon. – Mégiscsak van egy férfi, aki legalább annyira felizgat, mint Sasszem, és a neve Ian Flet...

Felsóhajt, majd kinyomja a telefont.

Az Oak Hill Gimnázium ötpercnyi bicikliútra van a lakásomtól. Ugyanilyen távol van Ian házától is. Akár járhatnánk is együtt dolgozni reggelente, ha nem lennének tökéletesen eltérőek a reggeli rituáléink. Én szeretek hazardírozni, és a lehető legkésőbbre állítani az ébresztőórát. Engem felvillanyoz a gondolat, hogy a legutolsó pillanatig alhatok. Ian szeret olyan korán kelni, mint a tejesember. Az edzőterem a második otthona, és minden egyes reggel ki is használja a tagságját. A testzsírszázaléka valahol tíz százalék körül lehet. Bár nekem is van tagságim ugyanabba a konditerembe, én ezt a Dunkin' Donuts törzsvásárlói kártyám mögé rejtem el. Így kikandikál minden egyes alkalommal, amikor a nap közepén kiugrom egy eperbevonatú fánkért.

A konditermek barbár szerkezetei megrémisztenek. Egyszer kifecskéztam a csuklómat, amikor megpróbáltam átállítani az ellenállást egy evezőgépen, nem mellesleg pedig láttatok már azt a rengeteg szíjat, kötelet és markolatot, amit a kábelgéphez erősítenek? Úgy néznek ki, mintha lovaknak gyártott szexjátékok lennének.

Ahelyett, hogy behódolnék a konditeremnek, inkább mindennap biciklizem. Amúgy is, ezen a ponton még értelmetlen küzdenem a testfelépítem ellen. Huszonhét éves nőként még meglovagolom a fittségnek álcázott adottságaimat, amik természetes velejárói a fiatalságnak és a tanárok pénztrácajához illő étkezésnek. Az én életemben az egyetlen #gaines (gyarapodás) abból származik, hogy sorozatmaratonokat rendezek Chip és Joanna Gaines *Feljavítók* című műsorából².

Ian szerint túl sokat várok el magamtól, de amikor a tükörbe nézek, csak a bütykös térdeimet és a B kosarat is alig megtöltő melleimet látom. Jobb napjaimon százhatvan centi magas vagyok. Azt hiszem, még mindig nyugodt szívvel vásárolhatnék a Gap gyerekosztályán.

Amikor beérek az iskolába (tíz perccel becsöngetés előtt), egy granolaszeletet találok az asztalomon a kávéstermosz mellett. A sietségben, hogy időben beérjek az iskolába, teljesen elfelejtettem reggelizni. Elég kiszámítható vagyok, ezért Ian elraktározott egy csomó snacket az asztalom környékén. Bármelyik fiókot húzom ki, biztosan találok benne valamit – sós magvakat, magokat, mogyoróvajás kekszet. Még egy Clif Bar szeletet is ragasztott a székem alá. Ez a fegyvertár inkább az ő jólétét szolgálja, mint az enyémet. Én vagyok a legelviselhetetlenebb éhes ember, akit el tudsz képzelni. Ha leesik a vércukorszintem, egy romboló Jean Greyjé³ változom.

Befalom a granolaszeletet, belekortyolok a kávémba, és gyorsan írok egy hálálkodó üzenetet neki, mielőtt a diákok elkezdenének szállingózni az osztályterembe az első órára.

---

² Az amerikai 5 évadot megélt realitysorozat középpontjában a Gaines házaspár áll, akik lakberendezéssel és felújítással foglalkoznak.

³ Marvel-képregényhős, az X-Men csapat mutáns tagja, a Csodanő. Egy baleset során előtör sötét énjje.

SAM: Köszí a reggelit! A kávé ZSEN.

IAN: Ez az az új keverék, amit múlt héten vettél. Már megint új szavakat tanítanak neked a diákjaid?

SAM: Tegnap hallottam, amikor a parkolóban kellett felügyelnem. Még nem tudom pontosan, mikor kell használni. Beszámolok majd, ha rájöttem.

– Jó reggelt, Missus Abrams! – harsogja az első diákom.

Nicholas az, az *Oak Hill-i Hírlap* főszerkesztője. Az a fajta gyerek, aki kötött mellényt hord az iskolában. Nagyon komolyan veszi az újságírórá, amit tartok – még annál is komolyabban, mint amennyire belém van zúgva, ami azért sokat elárul.

Rosszalló tekintettel szólok rá.

– Nicholas, utoljára mondom, a nevem Miss Abrams. Tudod, hogy nem vagyok férjnél.

Szélesen elmosolyodik, a fogszabályozója megcsillan a fényben. A fogszabályzója brekettjeit összehúzó gumiszalagjai kékek és feketék, az iskola színei előtt tisztelegve.

– Tudom. Csak szeretem hallani, ahogyan ezt mondja.

Ez a kölyök nem adja fel.

– És ha még szabadna hozzátennem, a ruhája árnyalata nagyon előnyös. A piros szín majdnem olyan, mint a haja. Ha így öltözködik, egész biztosan hamar bekötik a fejét.

– Nem, nem szabad hozzátennem. Csak ülj le!

A többi diák is sorakozni kezd az osztályteremben. Nicholas beül a legelső sor közepére, én pedig próbálom elkerülni a szemkontaktust, amint elkezdődik az óra.

Ian és én radikálisan más munkát végzünk az Oak Hill Gimnáziumban.

Ő haladó kémiát tanít. Mesterdiplomája van, és dolgozott is a szakterületén a főiskola elvégzése után. Még a mesterképzése alatt segítette kifejleszteni egy olyan lapkát, ami enyhíti a forró kávé vagy a pizza okozta égési sérüléseket. Butaságnak tűnik – a *Saturday Night Live*-ban még ki is parodizálták –, de a tudományos világban sokan érdeklődtek iránta, a szakmai tapasztalata miatt pedig a diákjai felnéznek rá. Ő az a fajta menő tanár, aki könyvékig feltűri az ingujját, és a tudomány nevében felrobbant dolgokat.

Én csak az újságírás-tanárnő vagyok, és az *Oak Hill-i Hírlap* szakmai koordinátora; ez egy olyan hetente megjelenő újság, amit kereken öt ember olvas: én, Ian, Nicholas, Nicholas anyukája és az iskolaigazgató, Mr. Pruit. Mindenki azt gondolja, hogy én vagyok a tipikus példája az „aki nem tudja, tanítja” alapigazságnak, de igazából szeretem a munkám. A tanítás egész szórakoztató, és a való világban amúgy se találnám meg a helyem. Az igazi újságíróknak nem igazán vannak barátaik. Folyamatosan akcióban vannak, nyomulnak, embereket noszogatnak, és fontos sztorikat lepleznek le a világ előtt. A főiskolán a professzoraim folyton leszúrtak, amiért csak „dicsérő anyagokat” produkáltam. De én ezt dicséretnek vettem. Ki ne szeretné a pozitív dolgokat?

Szóval, én büszke vagyok a *Hírlapra* és a diákokra, akik segítenek összeállítani.

Minden hetet egy „szerkesztőségi ülés” kezdünk, mint egy igazi, működő újságnál. A diákok prezentálják az ötleteiket, és sztorikat javasolnak, vagy épp beavatnak, miként állnak egy folyamatban lévő munkával. A többségük komolyan veszi a munkát, leszámítva azt a néhány gyereket, akik csak könnyű ötöst akarnak szerezni újságírásból – ami, köztünk szólva, nem túl nehéz. Ian szerint balek vagyok.

Most épp az egyik olyan diákkal kell beszélnem, aki az utóbbi kategóriába tartozik.

Szerintem egy beadandót sem adott le, mióta visszatértünk a karácsonyi szünetről.

– Phoebe, van sztorijavaslatod a jövő heti számba?

– Ó, ööö... aha.

Kipukkasztja a rágójából fújт lufit. Szívem szerint kivenném a szájából, és a hajába ragasztanám.

– Arra gondoltam, hogy körbekérdezek, vajon a gondnokok dugnak-e munkaidő után, vagy valami ilyesmi.

– Hagyd békén szegény Mr. Franklint! Gyerünk már, van valami más ötleted?

– Oké, mit szól ehhez... *Sulikaja: egészséges vagy káros?*

Szívem szerint a hajamat tépném ettől. Annyi ilyen cikk született már, hogy a konyhás nénival kötöttünk egy egészséget. Én távol tartom a diákokat a konyhájától, cserébe annyi tater totsot⁴ kapok ingyen, amennyit csak szeretnék.

– Ennek semmi hírértéke nincs. Nem egészségesek. Mind tudjuk. Rukkolj elő valami mással!

Néhányan kuncogni kezdenek. Phoebe elpirul, a szeme pedig össze-szűkül, amikor rám néz. Ideges, amiért az egész osztály előtt leszúrtam.

– Oké, rendben.

Olyan szemtelen és kegyetlen hangon szólal meg, amilyenre csak egy tinilány képes.

– És mi lenne, ha valami szaftosabb anyaggal készülnék? Mondjuk, ha írnék egy cikket a tanárok közötti tiltott szerelemről?

Annyira unatkozom, hogy ásítózni kezdek. Korábban pletykáltak Ian-ról és rólam, de ezek mind nagyon régi hírek. Mindenki azt képzei, hogy ha legjobb barátok vagyunk, akkor randizunk is. Ez nehezen állhatna távolabb az igazságtól. Szívem szerint azt mondanám nekik, hogy „Igen,

---

⁴ Az USA-ban közkedvelt mini-burgonyakrokett.

BÁRCSAK ÍGY LENNE!”, de pontosan tudom, hogy nem vagyok Ian esete. Ezt négy alkalommal is világossá tette a számomra:

- Egyszer azt mondta, sose tudna egy vörös hajú lánnyal járni, mert az anyukájának is vöröses a haja. HELLÓ, A LEGTÖBB PASINAK ANYAKOMPLEXUSA VAN! HADD LEGYEK ÉN AZ ANYAKOMPLEXUSOD!
- Eddig csak olyan magas, modellalkatú tyúkokkal randizott, akiknek a fesztávolsága az enyémnek a kétszerese. Nőstény Pterodactylusok.
- Mindketten keményvonalas *Gyűrűk ura*-rajongók vagyunk, és képzeld – SAM A LEGJOBB BARÁT, NEM PEDIG A VÁGY TÁRGYA.
- Ó, és persze ne felejtjük el azt az alkalmat sem, amikor halloweenkor magamra erőltettem egy ribis Hermione-jelmezt (ez a gyengéje), és megpróbáltam elcsábítani. Erre azt mondta, hogy inkább úgy nézek ki, mint a kócos Hermione a korai évekből, nem pedig úgy, mint a serdülőkoron túllendülő Hermione a karácsonyi bálon. Ez volt a végszó a csendes összeomlásom előtt.

Ian és én három és fél évvel ezelőtt lettünk barátok, megközelítőleg ezerháromszáz napja, ha akad olyan lúzer, aki számontart ilyesmit. Amikor elfogadtam az állásajánlatot az Oak Hilltől, ugyanabba az orientációs csoportba kerültünk. Összesen tizenöt ember kezdett újonnan, és Ianen azonnal megakadt a szemem. Máig emlékszem az első alkalomra, amikor megpillantottam, az egészen véletlenszerű, apró részletekre még jobban, mint bármi másra: milyen nagynak tűntek a kezei, amivel az orientációs kézikönyvet tartotta, mennyire le volt barnulva a nyári vakáció

után, és arra, hogy mindannyiunknál magasabb volt. Az első gondolatom az volt, hogy valójában rémisztőnek kellene találnom őt a szigorú, kék szemével és a rövid, kissé göndör hajával, de rögtön felül tudta írni ezt a látszatot azzal, hogy rám mosolygott, amikor összenéztünk az új tanárokkal teli tömegben. Annyira lehengerlő és laza volt, és, ami a legfontosabb mind közül, iszonyatosan szexi is. A szívem hevesen kezdett verni a mellkasomban. Tipikusan az a szomszéd srác, akinek felnőtt korára határozott arcéle és jól kidolgozott karizmai lettek.

A fekete pólójára koncentráltam, miközben felém indult a tömegem át.

– Jake Bugg-rajongó vagy? – kérdezte. – Én is.

Válaszként csak annyit tudtam kinyögni bénán, hogy:

– Ha?

Még szélesebbre húzódott a mosolya, majd a pólómra mutatott.

Ó, persze. Egy Jake Bugg-koncerten szerzett póló volt rajtam. Udvariassan beszélgetni kezdtünk a legutolsó amerikai turnéjáról, én pedig sikeresen elkerültem, hogy a nyálam csorogni kezdjen a számból beszélgetés közben. Amikor elkezdődött a program, megkérdezte, hogy van-e kedvem mellé ülni.

Egy héten keresztül együtt néztük kitartóan az oktatóvideókat a szexuális visszaélésekről és a munkahelyi protokollról. Amíg a '90-es évekből származó, szakadozó VHS-kazettákat egy kerekeken tologatható állványra pakolt tévén lejátszották nekünk, Ian és én pimasz üzeneteket írogattunk egymásnak oda-vissza. Végül összetoltuk az asztalainkat, és szinte suttogó hangon beszélgetve elkezdtük megismerni egymást. Rengeteg közös témánk volt, és sokat viccelődtünk. Futótűzként áradtak belőlünk a szavak, mintha attól félnénk, hogy a másik egyszer csak PUFF, felszívódik.

Az eligazításra egyáltalán nem figyeltünk oda, és végül pórul is jártunk.

A hét végén elénk tettek egy tesztet, amin mind a ketten megbuktunk. Úgy tűnt, ilyen még sosem történt az Oak Hillben. A teszt nevetségesen könnyű, ha az ember legalább egy kicsit is odafigyel. Másodszor is végig kellett csinálnunk az egész eligazítást, a barátságunk pedig bebetonozódott attól, hogy osztoznunk kellett a megaláztatásban és a szégyenkezésben.

A második hét végén koccintottunk arra, hogy sikeresen átmentünk a vizsgán – ez Ian ötlete volt. Próbáltam nem túl sokat képzelni mögé. Végére is, mindketten vittünk magunkkal plusz egy főt.

Ekkor ismertem meg a lányt, akivel akkoriban randizott: a gazella-testű bőrgyógyászt. A bárban azzal szórakoztatott minket, hogy érdekes történeteket mesélt, amik a rendelőjében estek meg vele.

– Igen, az emberek el se tudják képzelni, mennyi különbözőféle anyajegy létezik.

Nekem még nemkívánatos tanácsokat is osztogatott, mint például:

– A világos bőröd miatt évente kétszer meg kéne nézetned magad egy orvossal.

Neki, persze, egyetlen látható pórusa vagy szeplője sem volt. Amikor az este közepe felé mindketten egyszerre álltunk fel, hogy kimenjünk a mosdóba, a kisebbségi érzésem megsokszorozódott. A méretbeli különbségeink röhejesek voltak. Belefértem volna a zsebébe. Ha valaki ránk nézett, azt gondolhatta, hogy kiskamasz vagyok, ő pedig a ma esti bébiszitterem.

Az egyetlen vigaszom az volt, hogy amíg arra vártunk, hogy a fülkék felszabaduljanak, megnézte a rakoncátlan szeplőket a vállamon. Rendben voltak.

Akkoriban én is randiztam valakivel. Jerry egy befektetési bankár volt, akivel barátok barátain keresztül találkoztam. Ez még csak a harmadik randink volt, és nem terveztem, hogy lesz folytatása, különösen

azok után, hogy egész este arról beszélt, milyen is volt a diákszövetségek élete a UPennen.

– Igen, én voltam a diákszövetség elnöke elsőévesként és végzősként is. HUR-RÁ!

Majd elkezdte a diákszövetségük himnuszát ordibálni, amit az egész bárnak végig kellett hallgatnia. Szerintem ő ezt viccesnek találta, de engem nem igazán szórakoztatott. Szerettem volna megnyomni egy piros gombot, amitől a tetőn keresztül katapultálhattam volna. Iannel összenéztünk az asztal fölött, és úgy tűnt, pontosan érti, mire gondolok. Láttam rajtam, milyen kényelmetlenül érzem magam, hogy mennyire feszengek ettől a helyzettől. Mindketten küzdöttünk, hogy visszafojtsuk a nevetést. Az én arcom már vörös volt az erőlködéstől. Ő beleharapott a szájába. Végül én adtam fel először, és elnézést kérve kimentem megint a mosdóba, hogy ott nyugodtan kiröhöghessem magam.

Ian barátnője később aggódva jegyezte meg, hogy szerintem túlműködik a húgyhólyagom.

Mire beköszönt az ebédidő az iskolában, már nagyon rám fér egy kis szünet. Az újságírássóráimat egy-egy végzősöknek szóló középszintű angolóra váltja fel. Ez nem a munkám legélvezetesebb része, de ez az egyetlen módja, hogy Pruit az igazgató hajlandó legyen teljes munkaidőben foglalkoztatni. A diákok ezeken az órákon már nem figyelnek oda, az elkészített házi feladatukat és a silány teszteredményeiket azzal indokolják, hogy végzősök. Érdekes módon, amikor rákeresek ezekre a tünetekre a neten, úgy tűnik, hogy ez nem egy igazi betegség.

Nem figyelnek rám, egyáltalán fel sem néznek a telefonjukból.

Ha több, egymás mellé állított ember közül kellene kiválasztaniuk engem, szerintem nem sikerülne nekik.

Múlt héten az egyik kölyök azt hitte, én is diák vagyok, és megkérdezte, hogy mi a nevem Snapchaten.

Iannek nincs ilyen problémája. Az ő osztályai tele vannak túlteljesítő stréberekkel, olyanokkal, akik már bekerültek a Borostány Liga⁵ valamelyik egyetemére, de mégis szükségét érzik annak, hogy huszonhét emelt szintű órára járjanak. Én a legtöbbjüktől kicsit félek, de ők úgy kezelik Iant, mintha ő lenne az Obi-Wanjuk.

– *Meséljen még a lapkáról, Mr. Fletcher!*

– *Bill Nye semmivel sem jobb önnél, Mr. Fletcher!*

– *Önről írtam az egyetemi motivációs levelemben, Mr. Fletcher. Ki kellett választanom egy személyt, aki leginkább inspirált a tanulmányaim során!*

Leülök ebédelni a tanári szobában. Kifújom a levegőt, és megpróbálok kifésülni a homlokomból pár kóbor hajszálat. Ezek is bizonyítják, hogy ma reggel túl sokat rángattam a lófarkamat idegességemben.

Ian becsusszan a neki fenntartott székre velem szemben, a belőle áradó pozitív energia azonnal kitölti a levegőt körülöttünk. Bár lehet, hogy ez inkább a tusfürdője finom illata.

– Lássuk! – mondja.

– Nem ez a legjobb szállítmányom.

Egy sajtos rudat, néhány peracet, szőlőt és egy mogyoróvajás és lekváros szendvicset tudok felmutatni.

Ezzel szemben neki egy többemeletes pulykaszendvice van avokadóval és lucernával, görögdinnyeszeletekkel és mandulával.

Egy szó nélkül kezdünk el cserélgetni. Én elveszem a pulykás szendvics felét. Ő elveszi a mogyoróvajás és lekváros szendvics felét.

---

⁵ Észak-Amerika nyolc elit egyeteme, melyek egykor sportszövetséget alkottak. Az elnevezés az épületeiket befutó borostyánról ered.

A sajtos rudamat is félbevágjuk. Hagyom, hogy megtartsa a béna manduláját – még csak nem is sós.

– Kérek néhány peracet – mondja, és már nyúl is értük.

Kezemmel rácsapok a zacskóra, amitől gyakorlatilag az összes félbetörik. Még így is megéri.

– Ismered a szabályokat.

Felhúzza sötét szemöldökét.

– Kaptam néhány csokis sütit az egyik diákomtól, az osztályteremben van. Az anyukája sütötte nekem köszönetképp, amiért írtam a fiának egy ajánlólevelet.

Mogorva arckifejezésem egy szempillantás alatt mosollyá lágyul. Még a gödröcskéim is kirajzolódnak az extra hatás kedvéért.

– Hát miért nem ezzel kezdted?

Felé fordítom a zacskónyi összetört peracet.

Bár a tanári szoba tele van, senki sem ül a mi asztalunkhoz. Túl jól ismernek minket. Nem arról van szó, hogy bunkók lennénk, egyszerűen csak nem tudják felvenni a tempónkat. A beszélgetéseink tele vannak rövidítésekkel, kódokkal és bennfentes poénokkal.

– Hogy ment a szerkesztőségi?

Próbálok a helyi tévés hírolvasó tónusomon megszólalni.

– Ian, ön szerint egészséges a menzánkon az étel?

Együttérzőn felsóhajt.

– Ja, és volt egy másik diákom, aki azzal fenyegetőzött, hogy leplezi a kapcsolatunkat.

– Arra gondolsz, amelyik nem létezik?

– Pontosan.

– Rendben. Rendben!

Mrs. Loring – a drámatanárnő – a hűtő közelében kiabál, a tanári szoba zajából is kiemelkedik a hangja.

– Tudjátok, milyen nap van ma?

– A hónap első napja! – Kiált fel valaki lelkesen. – Elkobzásbemutató!

A következő pillanatokban elsöprő taps és beszélgetés hangja hallatszik. Ennyi erővel konfetti is hullhatna a plafonról.

– Oké. OKÉ! Nyugodjatok le! – kiáltja Mrs. Loring izgatottan. – Van bárki, aki késve szeretné leadni a nevezését?

Ian feláll, és előhúzza egy gyűrött cetlit a zsebéből.

Az emberek úgy tapsolnak, mintha egy háborúból hazatérő hős lenne.

– Az első órán kaparintottam meg – dicsekszik.

Néhány tanárnő úgy néz ki, mint aki mindjárt szívinfarktust kap attól, hogy végignézi Iant átvonulni a szobán. Mrs. Loring kinyitja a befőttesüveget, Ian pedig bedobja a cetlit.

Majd visszaül a helyére velem szemben, és megkezdődik A Felolvasás.

A tanári szobában a hűtő tetején áll egy közepes méretű befőttesüveg, amibe olyan cetliket dobunk, amiket a diákoktól kobozunk el óra alatt. Ahogy a hold fázisai váltják egymást: növekedés, majd fogyás, a befőttesüveg megtelik. Minden hónap első napján pedig Mrs. Loring megszakítja az ebédszünetet egy igazán drámai felolvasással.

Talán kegyetlennek hangzik, de aggodalomra semmi ok, a cetliket név nélkül dobjuk be. Senki sem tudja, hogy kitől származik egy adott részlet, leszámítva az elkobzót. Épp ezért Pruit igazgatót nem igazán érdekli a mi kis rituálénk. Jót tesz a közhangulatnak. Egyfajta csapatépítésként is gondolhatunk rá.

Mrs. Loring keze úgy merül el az üvegben, mint ahogy egy gyerek válogatja a cukorkát halloweenkor, míg végül előránt egy szépen összehajtogatott cetlit.

Izgatottan fordulok Ian felé. Egymásra nézünk. Előző évben beültem egy órájára, ahol egy kísérletet hajtottak végre a diákjaival. Különböző elemeket gyűjtött meg, hogy bemutassa, mindegyik más színű tűzzel ég. A kalcium narancssárgán égett, a nátrium citromsárgán. A diákok le voltak nyűgözve, akárcsak én, mert amikor meggyújtotta a rezet, sötét, mégis élénk kék láng csapott fel – pont olyan színű, mint Ian szeme. Azóta is tartok egy kis tálnyi pennyt az éjjeli szekrényemen.

Mrs. Loring megköszörüli a torkát, és nekikezd. Ez igazán neki való munka. Nem lehetne azzal vádolni, hogy félgőzzel csinálná. Végére is egy képzett színész, és amikor az elkobzott leveleket olvassa fel, különböző akcentusokat használ, és mindet meggyőző komolysággal adja elő. Ha lehetne, elhoznám a szüleimet egy esti előadásra.

Tanuló #1: Hé, láttad, hogy (név kisatírozva) mel-
lém ült az első órán?

Tanuló #2: IGEN! Szerintem tetszel neki.

Tanuló #1: Csak barátok vagyunk. Tuti nem úgy
gondol rám.

Tanuló #2: **NE ETESS MÁR! CSAK PRÓBÁLKOZZ
BE NÁLA!** Legközelebb, amikor megöleled, csak
nyomd hozzá a melled! Ez az én titkos fegyverem.

Néhányan felhorkannak, ami megszakítja a felolvasást, de Mrs. Loring rendreutasítja őket.

Tanuló #1: Tegyük fel, hogy működik – mi van, ha
ez mindent megváltoztat? Mi van, ha ez elrontja a
barátságunkat?

Tanuló #2: Kit érdekel? Nemsokára itt az érettségi. Rád férne egy kis, tudod...

Tanuló #1: Oké, gyökér. Én, például, hiszek abban, hogy lehetnek fiú barátaink anélkül, hogy dugnunk kellene velük.

Tanuló #2: Tök el vagy tévedve. Csak idő kérdése, és az ellenkező nemű barátokból SZERETŐK LESZNEK.

A vastagon szedett végszavak, amiket Mrs. Loring túldramatizáltan olvasott fel, harsogó nevetést váltanak ki a közönségből. De a mi asztalunknál látványos csönd honol. Tücskök ciripelnek. A levél túlságosan jól képezte le a saját életemet.

Nyugtalanul mocorgok a székemen. Forróság járja át a gerincemet. Előjöttek a kiütéseim. Lehet, hogy allergiás reakcióm van Ian pulykás szendvicisére. Igazából bárcsak ez történné – az anafilaxiás sokk csodálatosan hangzik ehhez képest. Olyan, mintha valaki csak papírra vetette volna a vállamon tanyázó angyal és ördög gondolatait és szavait.

Utálom ezt a játékot.

Utálom, hogy Ian megpróbálja elkapni a tekintetemet a kéken lángholó szemével, valószínűleg szeretne elereszteni egy *barátságos* viccet.

Ha vége az ebédnek, fogom magam, és elmenekülök. Visszautasítom a meghívását, és nem megyek vele az osztálytermébe sütit enni, és amikor elválnak, megpróbálom lenyugtatni a hangomat és a tekintetemet. Sose jön rá, hogy valami baj van.

Az elmúlt ezerháromszáz napban is meg kellett játszanom, milyen laza vagyok. A kapcsolatunk Iannel nagyrészt azon alapszik, hogy én mennyire vagyok képes kordában tartani az érzéseimet iránta a

tanítás alatt, hogy aztán esténként szép lassan kihúzzam a dugót a palackból. A nyomás napról napra csak nő.

Ezért vannak mocskos álmaim.

És ezért nem randiztam senkivel évek óta.

Ez az egész kötél tánc egyre nehezebb lesz, de nincs más megoldás. Ezerháromszáz napja Ian Fletcher a legjobb barátom, és ezerháromszáz napja gyözködöm magam, hogy nem vagyok belé szerelmes. Csak nagyon-nagyon szeretem a pennyket.

2 . F E J E Z E T

IAN

SAM ÉS ÉN JÓ IDEJE BARÁTOK VAGYUNK – elég régóta ahhoz, hogy tudjam, nem jövök be neki. Négy alkalommal is világossá tette ezt a számomra:

Egyszer azt mondta, hogy ideges lesz attól, ha túl közel vagyunk egymáshoz. *Te vagy az elefánt, én pedig a porcelán. Bármikor rám ülhetsz, és összenyomhatsz.* Az utolsó srác, akivel randizott, olyan alacsony volt, hogy simán hordhatta Sam farmerét.

Az unalmas üzletembereket szereti, az olyan pasikat, akik az első fizetésüket egy drága képkeretre költik, amibe az MBA-oklevelüket tehetik.

Egyszer elkaptam egy telefonhívást, amikor is azt ecsetelte az anyukájának, hogy mi *soha, de soha nem leszünk többek, mint barátok*. Kicsit úgy hangzott, mint egy Kidz Bop⁶-féle Taylor Swift-feldolgozás.

Ó, és volt az a tavalyi halloweenbuli, amikor Hermionénak öltözött, és amikor megpróbáltam megcsókolni, az arcomba nevetett..., majd lehányta a cipőmet.

---

⁶ A 2001-ben indult zenei vállalkozás napjaink slágereit alakítja át „gyerekbaráttá”.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ma szerda van, ami azt jelenti, hogy Sam már nálam lesz, mire hazatérek fociedzésről. Én vagyok az Oak Hill-i junior csapat vezetőedzője. Veretlenek vagyunk, Sam pedig egyetlen meccsünket se hagyta még ki, pedig nem különösebben nagy sportrajongó.

– Kérem, mondja, hogy már elkezdte a vacsorát, miniszter asszony
– mondom neki, mikor besétálok, és ledobom a táskám.

– Már a sütőben van, elnök úr!

A konyhaasztalnál áll, háttal nekem. Nem tudom megállapítani, mit csinál, amíg közelebb nem érek, és át nem nézek a válla fölött.

Csillámokat szór néhány poszterre, az utolsó simításokat végzi, hogy élénkebbé tegye a neon feliratokat. Így szólnak: HAJRÁ, OAK HILL FOCICSAPAT és FLETCHER EDZŐ A #1!

Kraftpapír, ragasztó és szövegkiemelő maradványai borítják be az asztalomat. Teljes káosz.

– Ezek a holnapi meccsre vannak?

– Húha, te vagy a dedukció mestere – szívat, mielőtt megérezné az izzadságszagomat, hogy aztán a csípőjével arrébb lökjön. – Menj, zuhanj! Bűzlesz. A vacsora tizenöt percen belül kész lesz.

Nem vitatkozom. Ma én is a csapattal együtt edzettem, és biztos vagyok benne, hogy nagyon rossz a szagom. Besétálok a szobámba, és leráncigálom a pólómat. Sose csukom be az ajtómat, amikor levetközöm, mert Samet úgyse érdekli, oda se néz.

Minden szerdára fix programunk van: *Az elnök emberei*-estek, magunk közt csak így hívjuk.

A hagyomány nem egészen így indult. Régebben más barátok és partnerek is meg voltak híva. De a barátok vagy elköltöztek a munkájuk miatt, vagy gyerekeik lettek. A partnereink is felszívódtak. Nem véletlen. Sam egyik pasija se kedvelt engem. Lehet, hogy az az oka, hogy nem voltam velük túl barátságos. Nem hagytam, hogy megigják a sörömet.